

De Paardenfluisteraar

Onverwacht verraad

Gina Mayer

Leesexemplaar

De Paardenfluisteraar
ONVERWACHT VERRAAD

Deel 4

Gina Mayer

Vertaald door Elsbeth de Jager

P E L C K M A N S

In dit boek komen enkele gevoelige thema's aan bod, zoals verwijzingen naar drugsgebruik en emotionele manipulatie. Sommige lezers kunnen dit als schokkend ervaren. Wil je er graag over praten? Achter in dit boek vermelden we enkele organisaties waar je bij terecht kunt.

De Paardenfluisteraar
Onverwacht verraad
Gina Mayer

© 2022, Gina Mayer en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Pferdeflüsterer-Academy – Verletztes Vertrauen*
© 2019 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Vormgeving: KaaTigo
Omslagbeelden & illustraties: iStock: Parfonovaluliiia; Shutterstock: Pikoso.kz, bernaets photo, best animal photos, acceptphoto, kaisorn, Kubko; Adobe Stock: Caro S.
Vertaling: Vertaal- en Tekstbureau De Jager

D/2022/0055/292
ISBN 978 94 6429 183 4
NUR 283/284
YFP Kinderen / tieners: fictie: natuur- en dierenverhalen
YNNJ24 Kinderen / tieners: algemeen: pony's en paarden
YFM Kinderen / tieners: fictie: verhalen over relaties - romantiek, liefde of vriendschap
YXHB Kinderen / tieners: persoonlijke en sociale onderwerpen: vrienden en vriendschappen
YXJ Kinderen / tieners: persoonlijke en sociale onderwerpen: drugs en verslaving
5AL Leeftijdscategorie: vanaf ca. 10 jaar

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

Vluchtdier

alles in beweging

de stad ruist bruist rammelt rinkelt rommelt

blinkt en verblindt

mijn ogen begrijpen de wereld niet

mijn hart slaat alarm

weg van hier

1

Het geluk was donkergroen en geel als de zon. Net als de dennentakken boven Zoë's hoofd waar de gouden zonnestrallen doorheen fonkelden. Het geluk rook naar mos en donkere bosgrond en naar Shamans dampende zwarte vacht.

Voelde Isabelle dat ook zo? Zoë keek over haar schouder naar haar vriendin die vlak achter haar reed. Ze zag er prachtig uit met haar goudbruine zijdezachte haren die losjes over haar schouders vielen. Ze zat op Chenoa en de sneeuw witte flanken van de merrie leken te schitteren in het donker van het bos.

Isabelles amandelvormige ogen ontmoetten Zoë's blik. Ze glimlachte naar haar. 'Alles oké?'

'Perfect.' Zoë draaide zich weer om, drukte haar bovenbenen samen en bracht Shaman vanuit draf in een lichte galop. Zijn hoeven hamerden gedempt

op de bosbodem, hij was graag nog sneller gegaan.

Zoë leunde ver over zijn hals, sloot haar ogen en ademde de boslucht diep in. Ze herinnerde zich hoe ze hier afgelopen zomer voor het eerst was gekomen. Ze was meteen verliefd geworden. Op de donkere sparren en dennenbomen, die zo hoog waren dat je vanaf hier alleen maar kon raden waar de toppen waren. Op de oeroude loofbomen met hun machtige stammen en de grote varens die daaronder groeiden. En op het kreupelhout waarin wasberen, stekelvarkens, fluithazen, aardeekhoorns en muizen woonden.

Op geen enkele andere plaats had Zoë zich ooit zo thuis gevoeld, ook al had ze heel wat van de wereld gezien. Nog maar een jaar geleden vloog ze als professionele musicus van de ene stad naar de andere om daar in de grootste concertzalen ter wereld op te treden. Zoë Deventer, het wonderkind op de dwarsfluit.

Toen ze in de schijnwerpers op een concertpodium in Singapore, Milaan of New York had gestaan en door een paar duizend applaudisserende mensen enthousiast werd toegejuicht, was ze ook gelukkig geweest.

Maar het gevoel van toen was niets vergeleken met wat ze nu voelde: diepe, pure vreugde.

‘Ik denk dat we langzamerhand eens terug moeten,’ hoorde ze Isabelle roepen. Net als alles wat van Isabelle

was, ook haar stem was betoverend. Ze sprak met een zacht Frans-Canadees accent.

Zoë verplaatste haar gewicht naar achteren, trok de teugels aan en voelde hoe Shaman een ogenblikje aarzelde voordat hij gehoorzaamde. De hengst was liever verder gereden. Net als zij.

Opnieuw draaide zij zich naar haar vriendin om. ‘Hoe laat is het?’

‘Bijna vijf uur.’ Isabelle zuchtte. ‘Het liefst zou ik hier buiten blijven.’

‘Ik ook,’ zei Zoë. ‘Maar voor vanavond zijn er heftige onweersbuien voorspeld. We kunnen beter binnen slapen, in het slot.’

Sinds vorig jaar zaten de twee meisjes op Snowfields Academy. Op dit internaat in Noord-Canada werden jonge ruiters getraind, die later op internationale toernooien voor sensatie zouden zorgen. De lijst van ruiters die aan Snowfields waren afgestudeerd en die medailles en andere onderscheidingen op wedstrijden over de hele wereld hadden gewonnen, was indrukwekkend lang.

Maar Zoë en Isabelle planden geen professionele carrière in de ruitersport. Ze zaten in de paardenfluisteraarklas, waar je leerde om paarden te begrijpen en met hen te communiceren.

Nog maar twee maanden geleden hadden zij elkaar vermeden en nauwelijks met elkaar gepraat. Ze hadden

niets gemeen, behalve de paardenfluisteraarklas. Dat dachten ze tenminste.

Zoë had, voordat ze op Snowfields werd toegelaten, nog nooit paardgereden terwijl Isabelle met paarden was opgegroeid. Haar familie was eigenaar van de Dufresne Stud & Stallion Breeding in Quebec, de beroemdste stoeterij in heel Noord-Amerika. Isabelle was op driejarige leeftijd begonnen met paardrijden. Toen ze tien was, had ze haar eerste wedstrijden gereden en daarna alle belangrijke prijzen in dressuur gewonnen, voordat ze had besloten haar ruitercarrière te beëindigen om paardenfluisteraar te worden.

De eerste tijd op Snowfields was Zoë vreselijk jaloers geweest op Isabelle. Alles wat zijzelf met zoveel moeite moest leren, kon Isabelle zonder dat ze er iets voor hoefde te doen: paardrijden, springen, grondwerk en het omgaan met moeilijke paarden.

Maar toen had uitgerekend een moeilijk paard hen bij elkaar gebracht en duidelijk gemaakt dat ze echt niet zo verschillend waren.

Dankzij Isabelles merrie Chenoa en haar mysterieuze verleden waren de twee meisjes vriendinnen geworden.

De Siamese tweeling, zo noemden hun klasgenoten ze ondertussen al voor de lol. Ze waren onafscheidelijk geworden.

‘Ik kan me niet voorstellen dat het vandaag nog gaat regenen.’ Isabelle keek naar boven, naar de wolkeloze blauwe zomerlucht die door de boomtoppen schemerde.

‘Je weet zelf wel hoe snel het weer hier kan omslaan.’ Zoë bracht Shaman tot stilstand en liet hem draaien.

Chenoa was ook stil blijven staan en nu stonden de paarden tegenover elkaar. De donkere neusgaten van Shaman raakten bijna het witte hoofd van Chenoa; zijn adem streekte haar voorhoofd.

De mustang en de merrie waren complete tegenstellingen. De pikzwarte Shaman was heel groot, krachtig en gespierd, de schimmelmerrie had een slanke, elegante lichaamsbouw. Maar net als hun eigenaressen waren ook Shaman en Chenoa onafscheidelijk. In de wei stonden de twee paarden altijd bij elkaar en nooit zou de een de ander in de steek laten.

‘Kom op, Isa. Als we nu niet terugrijden, krijgen we geen avondeten meer.’

‘Als we hier buiten blijven, hoeven we morgen mevrouw De Cresco niet te verdragen.’ De donkere ogen van Isabelle fonkelden plotseling roekeloos.

Toen ze de naam van de lerares hoorde, trok Zoë’s maag samen. Het geluk dat ze net nog had gevoeld, was plotseling verdwenen.

Mevrouw De Cresco was adjunct-directrice van

Snowfields Academy. Vroeger was ze een succesvolle wedstrijdruiter geweest. Nu gaf ze op het internaat les in zowel dressuur als springen. Maar ze trainde meestal alleen met de hogere klassen. Zoë en Isabelle zaten pas in de zevende klas.

Maar jammer genoeg had meneer Percy, hun springleraar, een ongeluk met rijden gehad en viel nu voor een lange tijd uit. En vandaag hadden ze gehoord dat mevrouw De Cresco hem zou vervangen. De hele paardenfluisterklas had met afschuw gereageerd en vooral Zoë was geschokt. Ze had in het verleden slechte ervaringen met mevrouw De Cresco opgedaan en sindsdien had ze elke ontmoeting met haar vermeden. En vanaf morgen moest ze haar drie uur per week verdragen!

Even dacht ze erover na of ze niet beter op Isabelles gekke voorstel zouden ingaan.

In het bos waren er een paar hutten waarin wandelaars konden overnachten. Een van die hutten was niet zo ver van hen vandaan. Morgen konden ze zeggen dat ze in de wildernis verdwaald waren en dat ze de weg naar school niet meer konden vinden.

Maar niemand zou ze geloven. Er was bijna niemand die hier in het bos de weg zo goed kende als Zoë en Shaman.

‘Het heeft geen zin.’ Zoë schudde haar hoofd. ‘Op een gegeven moment moeten we toch terug. En meneer

Percy valt tot het einde van het schooljaar uit. Tot die tijd zijn we overgeleverd aan mevrouw De Cresco.’

Isabelle kauwde een paar seconden zwijgend op haar onderlip. Toen zuchtte ze: ‘Je hebt gelijk. Laten we terugrijden.’

Toen ze uit het bos draafden en afsloegen naar het pad dat naar het meer liep, lieten de paarden hun hoofd hangen. Ze voelden de sombere stemming van hun ruiters.

Het enorme gebouw dat Snowfields Academy huisvestte, verscheen voor hen. Achter een soort slotgracht strekte een wirwar aan puntige gevels en ronde torens zich tot in de avondlucht uit. De besneeuwde toppen van de hoge bergketen glinsterden er mysterieus achter.

Het slot, zo noemden de leerlingen het gebouw. En het zag er inderdaad uit als een sprookjeskasteel.

Het huis was honderd jaar geleden door een spoorwegmiljonair gebouwd. Hij wilde daarmee een monument voor zichzelf oprichten. Later had een particuliere stichting het gebouw overgenomen en tot ruiterinternaat omgebouwd.

‘Wat gebeurt er?’ Isabelle draaide verbaasd haar hoofd om toen achter hen het geluid van een motor klonk.

De twee paarden spitsten zenuwachtig hun oren. Auto’s hier in Snowfields waren bijna net zo onge-

woon als elanden en beren in Vancouver. Om de paar dagen kwam er een vrachtwagen met levensmiddelen voor de school en de shuttlebus van de luchthaven in Whitehorse.

‘Hij rijdt als een gek!’ Zoë leidde Shaman naar de kant van de weg en ook Isabelle week uit.

De paardentransportwagen die van de provinciale weg afkwam en met hoge snelheid naar ze toe scheurde, wilde blijkbaar ook naar het slot. Toen hij ze bijna had ingehaald, trapte de bestuurder plotseling op de rem en de auto kwam met piepende banden tot stilstand. Het raam aan de bestuurderszijde werd naar beneden geschoven.

‘Wat een idioot!’ Zoë sprong uit het zadel en rende naar het voertuig.

Aan het stuur zat een forse man met een blonde baard. De man in de passagiersstoel had ook een baard, maar een donkere.

‘U reed veel te snel!’ zei Zoë boos.

De bestuurder haalde alleen geïrriteerd zijn wenkbrauwen op. ‘Ik kom voor meneer Cole,’ zei hij. ‘Waar kan ik hem vinden?’

‘Ik heb geen idee waar hij nu is. Verwacht hij u?’

‘Nou en of,’ zei de man. ‘Kun je hem even halen?’

Het was eigenlijk geen vraag, maar een bevel.

Zoë keek de man woedend aan. Hoe durfde hij zo tegen haar te praten? Ze had hem het liefst gewoon

laten staan. Maar zij was nu niet belangrijk. Het ging om het paard in de aanhanger.

Een nieuw geval voor Jacob Cole. Daar was Zoë zeker van.

De leraar van de paardenfluisterklas had maar een halve baan op Snowfields. De rest van de tijd werkte hij als trainer met getraumatiseerde en moeilijke paarden. Hoewel de school heel afgelegen lag, brachten veel paardeneigenaren hun verstoorde dieren hiernaartoe, in de hoop dat Jacob hen van hun tics en angsten zou kunnen bevrijden.

Soms duurde het weken voordat Jacob het vertrouwen van een paard won, maar het lukte hem bijna altijd. En elke training die een succes werd, maakte hem in de paardenwereld nog bekender. Hij kreeg allang veel meer aanvragen dan hij kon aannemen.

‘Een nieuwe patiënt?’ vroeg Isabelle toen Zoë naar haar en de paarden terugliep.

De transportwagen begon weer te rijden, de motor jankte alsof hij aan een race moest deelnemen. Voordat ze het wisten, reed de wagen de parkeerplaats voor het internaat al op.

‘Ik moet Jacob gaan halen,’ zei Zoë. ‘En wel meteen.’

‘Dat hoeft niet meer,’ zei Isabelle. ‘Daar komt hij al aan.’

Een lange, smalle man kwam net het slot uit en liep

over de stenen brug naar de parkeerplaats. Jacob Cole.

In het warme zonlicht leek de leraar een mysterieuze voorbode van de nacht. Hij was zoals gewoonlijk in het zwart gekleed – van zijn laarzen tot de cowboyhoed op zijn hoofd. Zijn lange haar dat hij in een staart had gebonden, was ook pikzwart.

Hij had de transportwagen bereikt en liep naar de bestuurder die net uit de auto was gesprongen.

Jacob strekte zijn hand naar hem uit, maar de man negeerde dat en liep met grote stappen naar de achterkant van de trailer.

Ondertussen was de passagier ook uit de auto gestapt. Hij ging een stuk opzij en stak een sigaret aan.

Zoë had graag willen weten wat Jacob en de man moesten bespreken, maar ze waren te ver weg om ze te kunnen horen.

De vreemdeling trok energiek de achterklep open en liet hem naar beneden vallen. De klap was zo hard dat Shaman en Chenoa geschrokken in elkaar doken. Uit de trailer klonk luid getrappel van hoeven en in de opening verscheen een rond wit paardenachterlijf, met grote, bijna ronde zwarte vlekken bezaaid.

Jacob deed zijn handen omhoog en zei iets dat de baardige man zo boos maakte dat hij zich omdraaide en met woedende stappen naar hem toe liep.

Nu stonden de twee mannen recht tegenover elkaar. Ze waren even groot, maar de vreemdeling had bredere

schouder en was veel sterker dan Jacob.

‘Kom op,’ zei Zoë tegen Isabelle terwijl ze weer in het zadel klom.

Ze lieten de paarden draven tot het begin van de parkeerplaats. Eigenlijk moesten ze het smalle pad nemen dat langs de slotgracht en over een loopbrug naar de zadelplaats leidde.

Maar ze waren veel te nieuwsgierig om nu te verdwijnen.

2

‘Probeer me niet te vertellen hoe ik met mijn paard moet omgaan!’ snauwde de baardige man Jacob toe. ‘Als jij het niet zo grondig had verknoeid, waren we niet eens hier!’

‘Misschien kunt u eerst even kalmeren, mijnheer Buchanan,’ antwoordde Jacob.

‘Buchanan,’ fluisterde Isabelle in gedachten. ‘Dat is ...’ Ze onderbrak zichzelf en fronste haar voorhoofd.

‘Ik ben heel rustig,’ antwoordde meneer Buchanan dreigend.

‘Oké.’ Jacob glimlachte, maar het was geen ontspannen glimlach. ‘Dan kunnen we misschien nu de zaak rustig bespreken ...’

‘Er valt niets te bespreken,’ onderbrak de andere hem. ‘We hebben alles al aan de telefoon besproken. Maar ik herhaal het graag nog een keer: ik zal geen cent

meer in uw goochelpraktijken investeren. Dit grapje heeft me al genoeg geld en tijd gekost. Of je zorgt dat Tom leert pareren of ik laat hem persoonlijk villen!’ Hij spuugde bijna van woede bij zijn laatste woorden.

‘Tom!’ riep Zoë uit. ‘Het is Tom!’

‘Natuurlijk.’ Isabelle knikte. ‘Meneer Buchanan heeft hem hier een maand geleden opgehaald. Ik was erbij toen hij Tom in de transportwagen heeft geladen.’

De kleine tinkerhengst was een paar weken op Snowfields geweest. Hij was door Jacob behandeld omdat hij halsstarrig weigerde om een trailer in te gaan.

Zoë herinnerde zich nu ook weer dat Buchanan de tinker voor zijn kleine dochter had gekocht, die in het begin prima met het paard kon omgaan. Pas toen Tom geladen moest worden omdat ze toernooien met hem wilde rijden, waren de problemen begonnen.

Jacob was er echter al heel snel in geslaagd om de hengst ervan te overtuigen dat er geen paardenmonster binnenin in de transportwagen op hem stond te wachten. Na een paar uur therapie was Tom hem zonder problemen de trailer in gevolgd.

‘En waarom is hij nu terug?’ vroeg Zoë.

‘Geen idee.’ Isabelle fronste. ‘Toen meneer Buchanan hem heeft opgehaald, heeft hij hem zelf in de aanhanger geladen. Geen enkel probleem.’

‘Natuurlijk zijn er geen verdere kosten voor u aan verbonden.’ In tegenstelling tot meneer Buchanan sprak

Jacob heel kalm en rustig. Zijn gezicht zag er ook helemaal ontspannen uit, terwijl het hoofd van meneer Buchanan knalrood was geworden.

Maar Zoë wist dat Jacob alles behalve rustig was. Hij haatte het als iemand tegen hem schreeuwde.

Als het niet om de kleine tinker ging, zou hij zich zonder woord hebben omgedraaid en de woedende man hebben laten staan. Dat wist Zoë zeker.

‘U hebt trouwens zelf ook gemerkt dat Tom geen problemen met het laden had toen u hem ophaalde,’ voegde Jacob aan zijn woorden toe.

‘Ik heb toch geen idee wat u met dat paard hebt gedaan. Ik vermoed dat u hem iets verdovends hebt gegeven zodat hij niet ging klieren. Want toen we eenmaal thuis waren, begon het hele circus meteen weer opnieuw. Als dat rotbeest alleen al een busje ziet, gaat hij door het lint. Het heeft ons zeker vier uur gekost om hem hierin te krijgen.’

‘Ze hebben een vreselijke reis achter de rug,’ mompelde Isabelle. ‘Meneer Buchanan komt uit Helena, Montana. Dat is bijna drieduizend kilometer tot hier.’

‘Denk je dat ze aan een stuk doorgereden hebben?’ vroeg Zoë.

‘Ik weet het niet. Tom heeft zeker al die tijd in de aanhanger gestaan, want met zijn tweeën hadden ze hem er nooit weer in terug gekregen.’

‘Arm beest.’

‘Ik ben blij dat u Tom nog een keer hier naartoe hebt gebracht,’ zei Jacob.

‘Dat hebt u niet aan mij te danken, daar kunt u zeker van zijn,’ snoof meneer Buchanan. ‘Als mijn dochter niet zo gek op dit beest was, had ik hem waarschijnlijk eigenhandig zijn nek omgedraaid. Maar ze is helemaal dol op hem.’

‘Dat verbaast me niks.’ Voor het eerst sinds het begin van het gesprek leek de glimlach van Jacob echt. ‘Hij is zo’n mooi dier.’

‘Hij kan me gestolen worden.’ Meneer Buchanan stak nu ook een sigaret aan. Zijn passagier was klaar met roken en kwam bij ze staan.

‘Zullen we?’ vroeg hij met een blik op de trailer. ‘Hopelijk gaat hij er gemakkelijker uit dan erin.’

‘Dat doe ik,’ zei Jacob haastig. ‘Als u wilt, kunt u uw bagage vast naar het gastenverblijf brengen. Dat vindt u ...’

‘Ik weet waar dat stomme gastenverblijf is,’ onderbrak meneer Buchanan hem. ‘Tenslotte ben ik hier al twee keer geweest.’

Jacob bleef kaarsrecht staan, terwijl de mannen twee reistassen uit de auto haalden en vervolgens zonder te groeten wegliepen.

‘Moeten we helpen, Jacob?’ riep Isabelle naar de leraar toen de twee mannen buiten gehoorsafstand waren.